

Milan
Kleč

STRAH je odveč
ptice
drugo stran
je nujno
dvigniti
še njena pobočja
zaradi zbiranja
gozda
strah je odveč
jeleni

PRISLE so
deklince
skupaj
s hribom

kaj bi
puščale doma
in odvezavale
vrvi

dežela je vroča
v odprtem
očesu

POD trto
bo gotovo
poletje
prijatelji
obedujejo
in v prstih
držijo
zvrhano mizo
vetrove
in les

IN dete
se priplazi
čez goro
in otipa
imena trebuha
ki se dotika neba
in skrči
v votle prsi
in dete
drži začetek
utrujenega sonca
čez goro
in njegovo pesem

DEKLICE
naslonjene
na oblake
spuščajajo
poletna krila

PLAŠIJO
iz jezika
lepo ženo

ki jo polni
tudi preplah
naseljen
v gozdu

LETO je dovolj
da se odloči
lastovka
in izbere
svoj
najlepši dan

SPREHOD
je preplaval
mesec
v noči
šepet
je predramil
stisnjeno ajdo
v jutru

SAMO njene prsi
se plazijo
na ovci
drobne
kot breg kože
drobne
kot padec ptiča
ki se odloča
pred smreko

ROGOVI
nad vasjo
nad lučjo
jelenov
ki se podijo
v mraku